

Aczél Géza

(szino)líra

torzósztár

aranyfedezet

a történelmi ünnepek káosza már akkor elkezdődött bennem amikor még azt sem tudtam mi is
az a káosz és hogyan adózzam tisztelettel a történelemnek kisiskolásként szinte évente váltott
a rákosi-éra s fegyelmezetlen nebulóként sosem tudtam megjegyezni kell-e mennem kokárdás
márciusi parádékra vagy be lesz-e a lehasznált alma mater zárva meg-esett lakatolt kapuk előtt érintett meg az ünnepek magánya máskor jeges szélben ingujjban volt kötelező lengetni morc idegen emberek előtt a csillagos zászlót s nehogy lázadásnak is tűnjék a hangoskodókra heves
gyomorgörcsökben a szenvedő tanító riadtan rászólt csak szépen csak csendben édes gyerekek
s a sarok után ahová ártatlan szíve húzta mindenki mehetett a megkésített ünnepi ebédnél pedig
leshettük kiábrándult szüleink fáradt szürcsölését nem sejtve a perverz politikai kalandoknak
messze nem láthattuk még a végét bár idővel feldolgozhattuk gondolatilag magunkba milyen
szánalmas változó tribünökről a tenyerek hápogása és mennyire hiányzik naiv hőseink mögül
a morális aranyfedezet míg hitet apasztva kövültek tekintetünkben a mindenkori gengszterek

aranyigazság

ahogy a múltás árnyékából visszatekintek lassult sivár életemre elég mélyen talán nem vagyok megkeseredve és itt lehet a szürkeségnek valamilyen különös kulcsa hogy békességre készültem feltűnések nélkül a biztos lamurra egykor meg-meglegyintett az elmaradozó jólétek bája noha apró körökben olykor magam is voltam a renitenskedők vagánya de sosem sikerült tágasabbra nyitni a valószínűen belém kódolt szemérmesség kapuját így kellő óvatossággal figyelgettem történelmi példázatokban a tutit miként terebélyesedett bölcselővé istván és kik elől is futott el zalán vagy jogilag helytálló-e mátyás igazsága s a nagyszerűnek vélt honi reneszánszban mért vannak a gödrös utak mentén véres fejei a kopjáknak ahogy az egyenlőség eszmei bölcsőjénél is a bőven hintett homokba akár a mai szadista keleten elvágott nyakkal csapzott fejek hullnak s még egy kanyarjánál a távoli múltnak a hitnek mekkora provokációja az inkvizíció de átélt élményekről szólva milyen szánalmas is a vörös dühöngés és a felgyűrt ingujjal kezdődő való ezek után már kutatható az aranyigazságot melyre körkörösén rászokik majd a hatalmi káosz

aranykor

felébredsz mézes délutáni alvásodból még úgy az ötvenes évek legelején kis virágos napozód apró combodba bevágott ujjacskáidat először is a szoros gumi alá préseléd a történelem tőled eléggé függetlenül távol tombolhat valahol büntelen embereket kínoznak nembeliségükből is kifordult szadisták mögöttük egyre több a holt s egész életre a teljesen megnyomorított család te közben enyhén szédelegve nézegeted miként sziporkázik a nyári nap az ablakokon túl odaát első apró gondolatod hogy keresed anyát tétován be is billeged a kis lakást némi riadalommal botorkálva a nyikorgó ajtó felé ám mikor a kinti kábult káprázatban az aranyos szomszéd néni mellett egy színes pokrócon a kis árva lengően beszélgetve a mamát meglelé elömlik a testében

valami kánikulát is fölülíró meleg öröm a büszke csókokat pedig az emberöltő legvégén ámbár ma csökkenő divat fájó nosztalgiával köszönöm és tartós vizuális élményként vígan csodálom a szilvafák között lengő hatalmas lepkéket a zöld gyepet ahogy a vénülő diófa bölcsen ráréved és nem érted nekem ekkor fejeződött be az aranykor amibe az eszmélés majd gyorsan beleszól